

23. Růžinu jevil vonný vzdech

„Spolubydlící mu řekli, že moc nahlas masturbuje, tak jim koupil špunty do uší,“ vyprávěl zapáleně chlapec s modrým melírem a žlutými zuby. Dívka sedící naproti němu se neudržela a vyprskla kapučíno nosem do dekoltu svého batikovaného trička. Hoch vytáhl papírový kapesník a začal ji utírat, aby vzápětí ladně přešel k hnětení jejího levého ňadra. Ve finále se k sobě oba nahnuli přes kavárenský stůl a strčili si navzájem jazyky do úst.

Byl květen. A na nás to přišlo.

Chlupy z dívčích nohou byly po půl roce opět spláchnuty do výlevek sprchových koutů a chlapecká prostěradla čekající na vyprání na podlahách prádelen byla flekatější než obličej Pavla Poulička.

Seděl jsem sám v café baru. Hned u okna.

„Máte vybráno?“

„Ano. Tady... tu horkou bílou čokoládu s kouskama pistácií,“ poklepal jsem do nápojového lístku. „A můžete mi k tomu, prosím vás, dát brčko?“

Deprivovaně jsem usrkával a civěl přes sklo do prosluněné ulice na přehlídku zadků v minisukních. To byla vedle sebelítosti a beztravného prdění jedna z té bohaté palety radostí, které si mohl dopřávat nezadaný mládenec. V tom je výhoda absence partnerky – můžete si dělat, co chcete. Na druhou stranu – nevýhoda je v tom, že si to musíte dělat sami.

„Špunty do uší!“ vykřikla pobaveně pobryndaná dívčina za mnou a znovu se rozesmála jako hysterická myš, právě když venku po chodníku prošel obly exponát v tyrkysovém odstínu.

Už jsem si na to tak nějak zvykl. Emocionální prázdnotu zaplácl cynismus, a pokud jde o můj sexuální život, ten vykazuje více než železnou pravidelnost. Každý večer ve sprše. Jistě, přítomnost i někoho dalšího by byla příjemným zpestřením, ale na to, že mám k dispozici jediné tělo, a ještě k tomu svoje, je to, myslím, docela... no dobře, je to už trochu rutina. Ono v takovém počtu je složité to nějak oživit. Třeba poloh, těch na výběr zrovna moc nemám.

Mou pozornost upoutaly hýždě ovinuté skutečně jen symbolickým khaki hadříkem, které pomalu pročíslly mé zorné pole. Ještě víc mě však zaujala pletená kabelka, která do nich zprava narážela v rytmu chůze. Čouhal z ní pornočasopis...

„Špunty do uší!“ ozvalo se mi za zády hlodavčí chichotání. Začínalo to tu být hrozně monotónní. Zamával jsem na číšníka a zaplatil.

No ovšem! Pornočasopis. Literatura faktu s bohatou fotodokumentací pro každého vyznavače autoerotiky. Co jiného může dát novou šťávu mé koupelnové one man show navzdory její už bůhvíkolikáté repríze? Nechápu, že mě to nenapadlo dřív. Přitom trafikou máme hned vedle kolejí a míjím ji každý den několikrát. Snad mají ještě otevřeno...

***

Přistoupil jsem z boku k novinovému stánku a gurmánsky sjel pohledem tituly v nejvrchnějším kvadrantu výlohy. Kromě nadpisů totiž nic víc vidět nebylo. Zbytky titulních stran cudně zakrývaly pod nimi umístěné časopisy pro kulturisty. Ostatně domnívám se, že to je hlavním a jediným úkolem veškerých kulturistických časopisů. Jenomže mi tím značně znesnadňovaly výběr. Fantazie, Extáze, České péčko... Názvy ani trochu nenapovídaly, co na mě z toho kterého periodika vybafne. Nechtěl jsem si koupit nic moc upjatého, ale taky ne žádné bizarnosti. Nelačím po snímcích nikoho, kdo má dva metry přes prsa nebo kdo si pohlavní styk zpestřuje tím, že se během něho jen tak mimochodem defekuje. Taky nejsem zrovna na větvi z takových těch stydkých detailů, při nichž fotograf zapomíná, že fotí pro voyeury, a ne pro gynekologickou brožurku. No a co by se stalo s mým už tak dost křehkým psychosexuálním vývojem, kdyby se mi nedopatřením dostalo do rukou třeba speciální dvojčíslo o transsexuálech, to nechci ani pomyslet.

Vzpomněl jsem si, jak jsme v sekundě objevili s Radimem ve sklepě jednoho panelového domu kartónovou krabici plnou Lea. Leo bylo fajn. Jenže teď nepřicházelo v úvahu, protože pro tohle číslo se exkluzivně svlékla Marcela Březinová. A Marcela Březinová je bizarní i oblečená.

No nic... Vezmu třeba Fantazii. Nakonec celou pubertu jsem si musel vystačit jenom s fantazií.

„Dobrý den,“ přistoupil jsem k okénku.

Vykoukla z něho mladičká tvář pihaté slečny se zelenýma očima: „Dobrý den.“

Ustrnul jsem.

Tak moment! Co to je? V téhle trafice seděl odjakživa chlap. Na nějaké pihaté brigádnice nejsem vůbec... připraven. Sakra. To snad... Cítil jsem, jak mi pomalu vysychá v krku.

„Máte přání?“ usmála se.

„Ano.“ Chci, aby tu seděl ten chlap. Copak tohle jde? Kupovat si porno od holky? Která je možná mladší než já? Proboha, to je jako... žádat vlastní matku, aby vás naučila navlékat prezervativ.

„A co to bude?“ vykouzila druhý úsměv. Byl tak nevinný. Tak čistý. Byl jako měsíční paprsek laskající dva plátky lilie plující po třpytivé hladině nezčeřeného jezírka, do něhož se v příštích sekundách chystám překotit kýbl vajglů.

Rozhodl jsem se, že na to půjdu od lesa: „Jaký máte bagety?“

Ozvalo se gumové mlasknutí doprovázející každé otevření lednice a trafikantka byla z levé strany ozářena elektrickým světlem. „Šunkovou, kuřecí, sýrovou a... uzenou.“

„Aha,“ našpulil jsem chápavě ústa a významně přimhouřil oči.

No tak, seber se. Nejdeš si kupovat nezletilého prostituta. Je to jenom časopis. Banda nahatejch lidí po sobě chvíli skákala, vyfotili to a teď to za nehoráznou cenu distribuují na křídovém papíře. Neblbni. Seš chlap. Možná jí to bude nakonec ještě imponovat. Běž! Nadechni se a...

„Kuřecí.“

Položila ji přede mě: „Je to všechno?“

Samozřejmě, že to není všechno. Orosilo se mi čelo.

„Ne. Ještě bych... hrozně mě zaujal tenhleten...“ těkal jsem očima po desítkách tiskovin, „rozstříkovač!“ zastavil jsem se na titulní straně měsíčníku Dům a zahrada a téměř filosoficky pokýval hlavou. „Do toho normálně pustíte vodu a je tam taková ta hubička. A jak se točí, tak vlastně... vám to celou tu zahradu úplně rovnoměrně... postříká.“

Demonstroval jsem to několikerym opsáním malého kolečka pravým ukazovákem. Odmlčeli jsme se.

„Fascinující, že?“ svěsil jsem pravačku zpátky podél těla.

„Ano,“ souhlasila nejistě. Ale to asi jen proto, že už jsem ji začínal děsit a bála se oponovat. „Takže vy... si chcete koupit Dům a zahradu?“ svraštila nevěřičně obočí, a aniž by ze mě spustila zrak, šátrala pod pultem po nějakém tupém předmětu, kterým by mě omráčila v případě, že bych se pokusil o prudší pohyb.

„Vlastně... ne. Víte,“ odkašlal jsem si, „ve skutečnosti jsem tu kvůli...“ Sakra, už to vysyp! Stejně si myslí, že jsi choromyslný fanda do zavlažovacích zařízení. Těžko ji můžeš vystrašit víc. No tak. Snad jsi dospělej mužskej, ne? Máš své touhy. Nestyď se. Jdi do toho! Za chlapy! „Víte, ve skutečnosti jsem tu kvůli poněkud... živočišnějšímu magazínu,“ nesměle jsem se zazubil a mé levé oko sebou během pokusu o šibalské mrknutí šklublo v neurotickém tiku.

Zamyslela se: „National Geographic?“

„Přesně!“ vítězně jsem na ni namířil oba ukazováčky a strojený úsměv. Zaplatil jsem, udělal pár kroků a zhroutil se pod nedalekou rozkvetlou třešeň. Pff...

Otřel jsem si zpocenou tvář do košile a zběžně prolistoval svůj úlovek. Vrcholem erotična byl na svou dobu odvážný detail kopulujících mandelínek bramborových na straně 27.

Bože. Nic frigidnějšího jsem si vybrat nemohl. To už by snad byla rajcovnější i Mateřídouška.

„Čo tu porábaš?“ zakryla mi sluneční kotouč dívčí silueta, zrovna když jsem se zhrzeně zakusoval do kuřecí bagety. Zamžoural jsem.

Byla to Oľga. Krajně sympatická, slovenská a neskutečně půvabná Vlastina spolubydlící, kvůli které už třetí týden v kuse navštěvuji Vlastu na pokoji každý večer bez jediného vynechání. Už mě tam musejí mít plný kecky.

Rožbušil se mi myokard a začal jsem koktat: „Já si... tady.. čtu si.“

„O čom?“ zajímala se.

„O...“ namátkou jsem zalistoval, „...obřích stromech puya v Huaskaránském národním parku v Andách,“ ocitoval jsem perex na třetí stránce a zaskočil sám sebe.

„Skôr vyzeráš, ako by si čakal na bozk. Tu pod tou čerešňou,“ klekla si ke mně.

„To asi ne, pretože...“ pokrčil jsem rameny, „nevím, co je bosk.“

Zasmála se. Chvilku váhala, a pak se ke mně naklonila: „Toto,“ a dala mi pusu.

Vzpamatoval jsem se po dvaceti vteřinách:

„To je hezký,“ polkl jsem.

***

„Spolubydlící si mu stěžovali, že moc nahlas...“

„Pardon,“ přerušil mě natužený číšník, „máte vybráno?“

„Ano. Tady... tu horkou bílou čokoládu s kouskama pistácií. A můžete nám k tomu, prosím vás, dát dvě brčka?“

